

KARTU SU UKRAINA

Nenorim būti abejingi įvykiams Ukrainoje. Tokia tema kvietė mus į pirmą rudens susitikimą po vasaros. Kad ir kaip pasinėre į savo darbus, savo problemas, nesidomintys politika, vieni daugiau, kiti mažiau akies krasteliu užmetame žvilgsnį į įvykius Ukrainoje ir užduodame klausimą pirmiausia sau: kasgi ten vyksta? Bandome mintyse analizuoti, deliojame įvykius, lyginame kas vyko Lietuvoje '91-maisiais ir ar ne tas pats galėjo atsitikti mums. Tik viena galime dabar pasidžiaugti, kad galbut gimeme po laimingesnę žvaigždę ir išvengime dabartinio Ukrainos likimo.

Daugelis gyvenančių Vokietijoje atsidūre po nepriklausomybės atgavimo Lietuvoje. Ir šio vakaro metu ukrainiečiai mums uždavė klausimą: Ka jums dave nepriklausomybė? As galėjau jiems atsakyti - LAISVE ! Deka nepriklausomybės visi čia susirinkusieji laisvu noru esame pasirinkę gyvenimą čia Vokietijoje, laisvu noru esame čia susirinkę, laisvai kalbame ka galvojame apie įvykius Ukrainoje ir laisvi tiesiogine prasme grįsime į namus, o gal netgi kai kurie rytoj į Lietuvą - nepriklausoma, laisva šalis. Ir kaip liudna buvo dar neprasidėjus vakarui išlydėti savanorius ukrainiečių vaikinukus. Jie neturėjo laiko net kada pabendrauti. Jie čia atvykę rinkti humanitarinę pagalbą ir kuo skubiau grįžta atgal į savo šalį, dėja baudžiama už tai, kad žmonės nori turėti pasirinkimą koki mes šiandien turime.

Į šį mūsų vakarą buvome kvietę visus, kurie yra neabejingi įvykiams Ukrainoje. Turėjome keletą svečių ukrainiečių, gyvenančių Liubeke. Irina Inger gavusi mūsų kvietimą su didžiausiu džiaugsmu emėsi organizuoti savo pažistamų ratą į šį susitikimą. Moterys atsinesė pagamine ukrainietiskų patiekalų, vyrai netgi sugebėjo suorganizuoti ukrainietiskos naminukės, o labiausiai sužavėjo tortas papuostas ukrainietiska atributika ir Marina, nors ir būdama ruse, gyvenusi tik 7 metus Ukrainoje, savo aprangą ukrainietiskos vėliavos spalvomis.

Kiekvienas mūsų svečias į Vokietiją atvyko skirtingais keliais ir dėl skirtingų priežasčių. Kiekvienas papasakojo apie save. Labai buvo idomu klausyti žmonių pasakojimų, kurie iš tikrųjų žino tą buvusią ir esančią situaciją, nes jie visi didesnę gyvenimo dalį pragyveno Ukrainoje, o dabar įvairiais būdais palaikantys ryšius su savo šalimi, artimaisiais.

Arkadijaus Saphiro pasakojimas apie save, labiausiai mus priartino prie realybės. Jis yra nepageidaujamas savo šalies pilietis, jo sunėnas buvo sužeistas kare, o sunus ir šiandien kovoja už laisvę Ukrainos rytuose. Sabina Köhler netgi darbo atsisakė vien tam, kad negalėjo pakeisti prorusiskos atmosferos. Čia atėję žmonės tikrai nėra

abejingi kas vyksta siuo metu ir ju issakyti norai labai aiskus koku keliu turi eiti Ukraina ir kokia sali jie nori matyti. Jie jau yra laisvi. O tie, kurie yra nelaisvi, bijo kalbeti ka galvoja, argumentuotai pagristi savo nuomone is vis neatejo. Gal jie pabijojo susitikti su "fasistais", "benderovcais" ju akimis ziurint, tai mes tokie turetume buti, prie kryziaus kalantys vaikus, zudantys rusakalbius. Gaila, kad jie nenorejo girdeti, kaip ukrainieciai ir lietuviai bendrauja rusu kalba, kad lietuviai mielai prisijungs prie Irinos Inger organizuojamo labdaros fondo. Man atrodo visai neblogai butu buve paklaustyti Ukrainos istorijos, su kuria labai issamiai supazindino Donatas Wegner. Deja tai buvo idomu tik mums atejusiems neabejingiems ivykiams Ukrainoje.

Ukrainieciai - mes palaikome Jus ir linkime pergales Jusu pasirinkime !

"SLAVA UKRAINE - SLAVA GEROEM"!

Liubeko lietuviu bendruomene

Laima Wegner